

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 97

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 26 februarie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
14.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 107/2000 privind ratificarea Convenției pentru unificarea anumitor reguli referitoare la transportul aerian internațional, adoptată la Montreal la 28 mai 1999.....	2
48.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 107/2000 privind ratificarea Convenției pentru unificarea anumitor reguli referitoare la transportul aerian internațional, adoptată la Montreal la 28 mai 1999.....	2
★		
16.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 76/2000 pentru acceptarea Rezoluției A.747 (18) referitoare la aplicarea măsurării tonajului tancurilor de balast separat la navele petroliere, adoptată la 4 noiembrie 1993 de Adunarea Organizației Maritime Internaționale.....	3
50.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 76/2000 pentru acceptarea Rezoluției A.747 (18) referitoare la aplicarea măsurării tonajului tancurilor de balast separat la navele petroliere, adoptată la 4 noiembrie 1993 de Adunarea Organizației Maritime Internaționale.....	3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 247 din 23 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal.....	4-5
	Decizia nr. 249 din 23 noiembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a	
	Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă	6-8
	Decizia nr. 16 din 18 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată.....	8-10
	Decizia nr. 23 din 23 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998	10-12
	Decizia nr. 39 din 6 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 pentru modificarea și completarea Decretului nr. 247/1977 cu privire la încadrarea cadrelor militare permanente în grupele I, II sau III de muncă, precum și a celor ale art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului.....	12-14
ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI		
14.	— Ordin de punere în aplicare a Regulamentului pentru modificarea anexei la Regulamentul privind stabilirea și perceperea tarifelor pentru procedurile și serviciile prevăzute de Legea concurenței nr. 21/1996 și de regulamentele emise pentru aplicarea acesteia.....	14-15

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 107/2000 privind ratificarea Convenției pentru unificarea anumitor reguli referitoare la transportul aerian internațional, adoptată la Montreal la 28 mai 1999****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 107 din 31 august 2000 privind ratificarea Convenției pentru unificarea anumitor reguli referitoare la transportul aerian internațional, adoptată la Montreal la 28 mai 1999, emisă în temeiul art. 1 lit. A pct. 3 din Legea nr. 125/2000 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 3 septembrie 2000.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 31 octombrie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 6 februarie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 22 februarie 2001.
Nr. 14.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 107/2000 privind ratificarea Convenției pentru unificarea anumitor reguli referitoare la transportul aerian internațional, adoptată la Montreal la 28 mai 1999**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 107/2000 privind ratificarea Convenției pentru unificarea anumitor reguli referitoare la transportul aerian internațional, adoptată la Montreal la 28 mai 1999, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 20 februarie 2001.
Nr. 48.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 76/2000 pentru acceptarea Rezoluției A.747 (18) referitoare la aplicarea măsurării tonajului tancurilor de balast separat la navele petroliere, adoptată la 4 noiembrie 1993 de Adunarea Organizației Maritime Internaționale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 76 din 24 august 2000 pentru acceptarea Rezoluției A.747 (18) referitoare la aplicarea măsurării tonajului tancurilor de balast separat la navele petroliere, adoptată la 4 noiembrie 1993 de Adunarea Organizației Maritime Internaționale,

emisă în temeiul art. 1 lit. A pct. 6 din Legea nr. 125/2000 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 30 august 2000.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 31 octombrie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 6 februarie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 22 februarie 2001.
Nr. 16.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 76/2000 pentru acceptarea Rezoluției A.747 (18) referitoare la aplicarea măsurării tonajului tancurilor de balast separat la navele petroliere, adoptată la 4 noiembrie 1993 de Adunarea Organizației Maritime Internaționale

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 76/2000 pentru acceptarea Rezoluției A.747 (18) referitoare la aplicarea măsurării tonajului tancurilor de balast separat la navele petroliere, adoptată la 4 noiembrie 1993 de Adunarea Organizației Maritime Internaționale, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 20 februarie 2001.
Nr. 50.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 247 din 23 noiembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Petre Isac în Dosarul nr. 4.510/1999 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

La apelul nominal a răspuns avocat Constantin Oprea, în calitate de reprezentant al autorului excepției, precum și părțile: Ionel Vasilescu, Gheorghe Ștefănescu și Gheorghe Popescu, lipsind celelalte părți: Primăria Orașului Costești, Societatea Comercială „Nuclear Montaj” — S.A. București, Ion Soroiu și Trandafir Ionescu. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate ridicate, susținând că, astfel cum rezultă și din punctul de vedere al Guvernului, modificarea art. 146 din Codul penal este o necesitate. În speță prejudiciul este apropiat sumei de 50.000.000 lei, iar această sumă nu mai are în prezent aceeași valoare cu cea existentă la data modificării Codului penal. Pe de altă parte, judecătorul nu poate eluda dispozițiile art. 146 din Codul penal. De aceea se consideră că acest text trebuie declarat neconstituțional pentru ca organul legislativ să îl modifice.

Părțile civile Ionel Vasilescu, Gheorghe Ștefănescu și Gheorghe Popescu solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal și continuarea judecării cauzei privind pe autorul excepției la instanța de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se apreciază că limita valorică impusă de art. 146 din Codul penal nu mai corespunde realității actuale, modificarea acesteia constituind însă o problemă de legiferare ce intră în competența Parlamentului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.510/1999 **Tribunalul Argeș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal**, excepție ridicată de Petre Isac într-o cauză penală având ca obiect judecarea autorului excepției pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 215, 246 și 292 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat, reținând ca agra-

vantă producerea unei pagube mai mari de 50.000.000 lei, considerată „consecințe deosebit de grave”, duce la aplicabilitatea unei pedepse extrem de severe pentru inculpat, ceea ce reprezintă o îngrădire a dreptului la apărare prevăzut la art. 24 alin. (1) din Constituție, restrângere care, potrivit art. 49 din Constituție, poate interveni numai „dacă se impune apărarea desfășurării instrucției penale, însă această restrângere trebuie să fie proporțională cu situația care a generat-o”. Or, consideră autorul excepției, textul menționat nu mai este de actualitate, în prezent el devenind „illegal”, întrucât moneda națională s-a devalorizat mult de la data stabilirii limitei valorice de 50.000.000 lei, prin art. 146 din Codul penal, în anul 1996.

Tribunalul Argeș — Secția penală, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, întrucât dispozițiile art. 146 din Codul penal „nu contravin dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Constituție privind garantarea dreptului la apărare al inculpatului” și „nici nu reprezintă o limitare neconstituțională a posibilității magistratului de a realiza o justă individualizare a sancțiunii penale”. În acest sens instanța face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 148 din 27 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 9 martie 1999, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal. De asemenea, instanța, deși arată că limita valorică indicată de art. 146 din Codul penal „este de natură să creeze o situație disproporționată”, în sensul că impune un regim sancționator mai sever pentru săvârșirea unor fapte penale, regim care nu este corelat cu situația de fapt avută în vedere la momentul săvârșirii acestor fapte sau la momentul la care se soluționează litigiul, consideră totuși că aceasta este o problemă care trebuie rezolvată prin intervenția legiuitorului, în sensul modificării legii penale, dar care nu reprezintă un motiv de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că, deși „modificarea dispozițiilor art. 146 din Codul penal este necesară pentru realizarea unei corecte individualizări a pedepselor, precum și pentru satisfacerea cerințelor practicii judiciare”, aceste dispoziții „nu contravin art. 24 alin. (1) și art. 49 alin. (2) din Constituție”. În esență, Guvernul consideră că textul art. 146 din Codul penal nu îngrădește dreptul la apărare și nici nu se pune problema restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Dispoziția art. 146 din Codul penal are, potrivit opiniei Guvernului, un „caracter explicativ prin aceea că lămurește înțelesul expresiei «consecințe deosebit de grave», normă necesară, întrucât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul unor infracțiuni, cu ajutorul căruia instanțele judecătorești pot stabili gravitatea consecințelor produse prin aceste infracțiuni”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 146 din Codul penal, având următorul conținut: „*Prin «consecințe deosebit de grave» se înțelege o pagubă materială mai mare de 50.000.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145 ori altei persoane juridice sau fizice.*”

Acest text contravine, în opinia autorului excepției, dispozițiilor art. 24 și 49 din Constituție, al căror conținut este următorul:

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Autorul excepției își motivează critica de neconstituționalitate, susținând că textul art. 146 nu mai este de actualitate, „în prezent el devenind ilegal, întrucât leul s-a devalorizat mult de la data stabilirii valorii de 50.000.000 lei”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 146 din Codul penal nu au o altă semnificație decât aceea de a explica sensul expresiei „consecințe deosebit de grave”, folosită în textul mai multor alte dispoziții din partea specială a Codului penal, între care și pentru una dintre infracțiunile pentru care autorul excepției este trimis în judecată. Deși prin această prevedere este stabilită o sumă a cărei depășire a valorii prejudiciului produs prin infracțiune atrage o pedeapsă mai gravă, în nici un caz nu se poate considera că prin aceasta se restrânge dreptul la apărare al

inculpatului, prevăzut la art. 24 din Constituție. Cel în cauză poate să își angajeze ori să i se desemneze din oficiu un apărător, ca și în cazul tuturor celorlalte infracțiuni, și poate, de asemenea, să administreze orice probe în apărarea sa, inclusiv în circumstanțiere, precum și să exercite căile de atac prevăzute de lege, să formuleze cereri în fața instanțelor etc. Totodată nu poate fi reținută nici critica referitoare la restrângerea vreunui alt drept sau vreunei alte libertăți, atâta timp cât textul art. 146 nu prevede o asemenea restrângere care, de altfel, nu este realizată nici prin celelalte texte din partea specială a Codului penal care includ expresia „consecințe deosebit de grave”, expresie al cărei sens este explicat de art. 146.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că dispozițiile art. 146 din Codul penal au mai format obiect al controlului de constituționalitate exercitat conform art. 144 lit. c) din Constituție. În mod constant, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că, într-adevăr, în condițiile unei rate ridicate a inflației limita de 50.000.000 lei prevăzută la art. 146, care definește agravanta „consecințe deosebit de grave”, nu mai reprezintă o valoare fixă în raport cu care se impune un regim sancționator mai sever; pe de altă parte, în ceea ce privește rezolvarea acestei situații, Curtea a reținut că modificarea conținutului acestei norme juridice este o prerogativă exclusivă a autorității legislative. În același timp Curtea a stabilit că textul de lege respectiv nu contravine dispozițiilor constituționale, respingând ca fiind neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate care au avut ca obiect prevederile art. 146 din Codul penal. În acest sens sunt, de exemplu: Decizia nr. 148 din 27 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 9 martie 1999; Decizia nr. 77 din 20 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 6 iulie 1999; Decizia nr. 125 din 29 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 august 2000.

De altfel prin art. I pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 22 noiembrie 2000, textul art. 146 a fost modificat, dându-i-se următorul conținut: „*Prin «consecințe deosebit de grave» se înțelege o pagubă materială mai mare de 1.000.000.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145 ori altei persoane juridice sau fizice.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Petre Isac în Dosarul nr. 4.510/1999 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 249

din 23 noiembrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale
ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat-Crișana în Dosarul nr. 351/2000 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ, având ca părți pe autorul excepției și Societatea Comercială „Arno” — S.A. din Arad.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 351/2000, **Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau terenuri aflate permanent sub luciul de apă**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat-Crișana.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin reglementările cuprinse în ordonanța de urgență criticată Guvernul a dispus în mod abuziv ca terenurile agricole să fie scoase din capitalul social al societăților comerciale, astfel că a fost încălcat dreptul său de proprietate asupra acțiunilor, drept protejat de art. 41 din Constituție. Totodată autorul excepției susține că prin Hotărârea Guvernului nr. 746/1991 a dobândit în proprietate acțiuni aferente valorii terenurilor agricole, iar conform art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 s-a dispus scoaterea acestor terenuri din capitalul social, ceea ce îi produce un prejudiciu prin diminuarea numărului acțiunilor la Societatea Comercială „Arno” — S.A. din Arad. În acest mod se consideră că a fost încălcat art. 41 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât procedura de reducere a capitalului social al societății comerciale a urmat dispozițiile

art. 202 pct. 2 lit. b) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, fiind dispusă legal prin hotărârea adunării generale a acționarilor societății comerciale. De asemenea, instanța de judecată face referire la dispozițiile art. 3 și 4 din Hotărârea Guvernului nr. 746/1991, precum și la prevederile art. 25 din Legea nr. 16/1994, din care rezultă, în opinia sa, că textul criticat pentru neconstituționalitate „este în concordanță cu stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole în favoarea proprietarilor persoane fizice” și deci cu prevederile Constituției, care ocrotesc dreptul de proprietate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență nr. 198/1999 este neîntemeiată, întrucât aceste dispoziții nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, garantat de art. 41 din Legea fundamentală. Se menționează în continuare că Hotărârea Guvernului nr. 746/1991 privind stabilirea valorii de patrimoniu a terenurilor agricole în vederea aplicării art. 36 și 38 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de reclamantă în susținerea excepției, „cuprinde dispoziții privind majorarea capitalului social al societăților comerciale agricole cu valoarea terenurilor aflate în proprietatea acestora”. În consecință, „aceste dispoziții nu pot constitui temeiul legal pentru majorarea capitalului social al societăților comerciale agricole, foste întreprinderi agricole de stat, cu valoarea terenurilor agricole aflate în exploatarea acestora, a căror situație juridică nu a fost clarificată”. De asemenea, cu privire la aceste terenuri, „Legea privatizării societăților comerciale nr. 58/1991 prevede, la art. 75, că din masa capitalului social al societății comerciale supus distribuirii către Fondul Proprietății Private (reorganizat și transformat în societăți de investiții financiare) și Fondul Proprietății de Stat se exclude capitalul aferent acțiunilor emise în condițiile prevăzute la art. 36 din Legea fondului funciar nr. 18/1991”. În concluzie, consideră Guvernul, „nici valoarea terenurilor agricole aparținând persoanelor fizice cărora li s-a stabilit calitatea de acționar în temeiul art. 36 și 38 din Legea nr. 18/1991 nu a fost inclusă în capitalul supus distribuirii către Fondul Proprietății de Stat și Fondul Proprietății Private”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri agricole sau

terenuri aflate permanent sub luciul de apă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 13 decembrie 1999, care au următorul cuprins: „*Terenurile agricole și terenurile aflate permanent sub luciul de apă nu fac parte din capitalul social al societăților comerciale prevăzute la art. 1 și 2.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, dar, analizând conținutul motivării, Curtea constată că în realitate s-a avut în vedere încălcarea numai a prevederilor alin. (2) teza întâi din art. 41, potrivit cărora „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*”

Examinând prevederile ordonanței criticate pentru neconstituționalitate și dispoziția constituțională invocată, Curtea reține că între aceste texte nu există nici o contradicție. De altfel, art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999 nu cuprinde propriu-zis o dispoziție, o normă de conduită, ci din formularea sa rezultă că se face o constatare în sensul clarificării situației terenurilor agricole și a terenurilor aflate permanent sub luciul de apă, stabilindu-se că acestea „[...] *nu fac parte din capitalul social al societăților comerciale prevăzute la art. 1 și 2.*” De aceea nu se poate susține că textul criticat încalcă dreptul de proprietate al autorului excepției, care în realitate nici nu a avut un drept de proprietate asupra terenurilor respective. Acesta nu deține un drept de proprietate asupra bunurilor societății comerciale, ci doar acțiuni care îi conferă un drept de creanță asupra patrimoniului societății respective.

Analizând textul criticat pentru neconstituționalitate, Curtea constată că acesta se integrează într-un context legislativ care nu a stabilit existența dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și asupra celor aflate sub luciul de apă în favoarea societăților comerciale care le exploatau, în mare parte, tocmai datorită necesității de a se clarifica situația juridică a acestor terenuri, în perspectiva măsurilor reparatorii avute în vedere de legiuitor încă de la început.

Astfel, din examinarea actelor normative care, succesiv, au cuprins reglementări privind situația juridică a terenurilor agricole și a celor aflate sub luciul de apă, Curtea observă că aceste terenuri nu au fost, în mod legal, incluse în capitalul social al societăților comerciale agricole.

Chiar dacă Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, a prevăzut că „*Bunurile din patrimoniul societăților comerciale sunt proprietatea acestora, cu excepția celor dobândite cu alt titlu*”, această dispoziție legală nu poate fi disociată, în ceea ce privește situația terenurilor agricole și a celor aflate sub luciul de apă, de reglementările speciale intervenite după anul 1989 pentru clarificarea complexei probleme a situației juridice a acestor terenuri. În acest sens, prin Legea nr. 9/1990 privind interzicerea temporară a înstrăinării terenurilor prin acte între vii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 1 august 1990, se stabilise deja că „*până la adoptarea unei noi reglementări legale privind regimul fondului funciar se interzice înstrăinarea, prin acte între vii, a terenurilor de orice fel, situate înăuntrul sau în afara localităților*”.

Ulterior, prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, s-a reglementat situația terenurilor aflate în intravilanul și extravilanul localităților, inclusiv a celor agricole, prevăzându-se și posibilitatea înstrăinării acestora prin acte juridice între vii, condiționat de exercitarea dreptului de preemțiune al statului prin Agenția pentru Dezvoltare și Amenajare Rurală, care însă nu s-a mai

înființat. Această lege este încă în curs de aplicare, în condițiile în care a intervenit și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8, din 12 ianuarie 2000. De altfel, unele dispoziții ale Legii nr. 1/2000 privesc în mod direct reconstituirea dreptului de proprietate al vechilor proprietari pe terenuri „*aflate în patrimoniul societăților comerciale pe acțiuni cu profil agricol sau al altor societăți comerciale care au în patrimoniu terenuri agricole*”. De asemenea, art. 18 din Legea nr. 1/2000 prevede în mod explicit că „*Terenurile agricole aflate în patrimoniul societăților comerciale cu profil agricol și în administrarea regiilor autonome și a societăților naționale cu profil agricol, după restituirea în natură în conformitate cu dispozițiile art. 8 și ale art. 14–16 din prezenta lege, rămân proprietate privată a statului*”, terenurile respective continuând să fie în „*exploatarea societăților comerciale pe acțiuni și a regiilor autonome și societăților naționale cu profil agricol în patrimoniul cărora se află și se evidențiază ca atare în cadastrul agricol*”.

În afara acestor acte normative, care privesc direct situația juridică a terenurilor deținute de societățile comerciale, sunt concludente, de asemenea, și dispozițiile Legii arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 7 aprilie 1994, conform cărora foștii proprietari de terenuri agricole, acționari ai societăților comerciale agricole, li s-a permis să opteze pentru a deveni locatori, dar în urma modificărilor aduse acestor prevederi prin Legea nr. 58/1995 pentru modificarea și completarea art. 25 din Legea arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 21 iunie 1995, și prin Legea nr. 65/1998 pentru modificarea și completarea Legii arendării nr. 16/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 26 martie 1998, s-a reglementat dreptul lor de a-și redobândi terenurile în natură. De asemenea, prin Legea nr. 54/1998 privind circulația juridică a terenurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 102 din 4 martie 1998, a devenit posibilă înstrăinarea prin acte între vii a terenurilor proprietate privată, indiferent de titularul lor.

Este relevant totodată că art. 75 din Legea nr. 58/1991 cu privire la privatizarea societăților comerciale, în prezent abrogată, preciza, referitor la capitalul social al societăților comerciale aferent acțiunilor emise în condițiile prevăzute la art. 36 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 (text care se referea tocmai la beneficiarii măsurilor reparatorii dispuse prin această lege, ale căror terenuri se aflau în administrarea unităților agricole de stat), că acesta se exclude din masa capitalului supus distribuirii către Fondurile Proprietății Private (antecesoare ale Societăților de Investiții Financiare, dintre care se numără și autorul excepției) și Fondul Proprietății de Stat. Pe de altă parte, conform Legii nr. 58/1991, acțiunile corespunzătoare capitalului social al fiecărei societăți comerciale au fost repartizate procentual între Fondul Proprietății de Stat și fostele fonduri ale proprietății private, transformate ulterior în societăți de investiții financiare, acest raport rămânând neschimbat și în condițiile aplicării ordonanței criticate pentru neconstituționalitate.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999, stabilind prin Decizia nr. 206 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 13 decembrie 2000 că acestea sunt constituționale.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice această jurisprudență, Curtea urmează să respingă excepția.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 198/1999, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Banat—Crișana în Dosarul nr. 351/2000 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 16 din 18 ianuarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, excepție ridicată de prefectul județului Mureș în Dosarul nr. 3.119/2000 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției și a Consiliului Local Târgu Mureș, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind necesară menținerea termenului în care prefectul să poată ataca în fața instanțelor de contencios administrativ actele administrației publice locale pe care le consideră ilegale. În caz contrar, s-ar da posibilitatea prefectului să atace în mod discreționar în justiție actele administrației publice locale, fapt ce ar reprezenta o restrângere a drepturilor cetățenilor. De asemenea, se arată că anterior Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, pe care le-a considerat constituționale, fapt pentru care se solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.119/2000, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată**, excepție ridicată de prefectul județului Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 111 alin. (2) și (3) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, care înlocuiesc prevederile art. 101 din aceeași lege, anterioare modificărilor și completărilor aduse prin Legea nr. 24/1996, contravin art. 122 alin. (4) din Constituție, prin aceea că exercitarea acțiunii în contencios administrativ de către prefect îl obligă pe acesta să se supună unei proceduri prealabile și unui termen de decădere, situație ce creează greutate în îndeplinirea atribuțiilor conferite prefectului de către Constituție. Totodată autorul excepției invocă și considerentele Deciziei nr. 137 din 7 decembrie 1994, prin care Curtea Constituțională a declarat ca fiind neconstituționale prevederile art. 101 alin. (2) din Legea nr. 69/1991, în redactarea anterioară modificării și completării prin Legea nr. 24/1996.

Tribunalul Mureș, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1991, republicată, este neîntemeiată, „având în vedere că nu i se poate recunoaște prefectului un drept nelimitat în timp pentru a ataca actele ce emană de la autoritățile publice locale, deoarece aceasta ar putea avea consecințe grave asupra cetățenilor și stabilității raporturilor juridice în cazul în care s-ar anula, la cererea prefectului, acte ce și-au produs deja efectele într-o anumită perioadă de timp. Pe de altă parte, instituirea unui termen de decădere pentru introducerea acțiunii de către prefect constituie o garanție a examinării cât mai rapide a actelor emise de autoritățile publice locale și

luarea măsurilor ce se impun în cazul în care acestea sunt ilegale“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, susține că stabilirea prin art. 111 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1991, republicată, a unor termene pentru introducerea acțiunii de către prefect la instanța de contencios administrativ nu reprezintă o adăugare la textul art. 122 alin. (4) din Constituție sau o încălcare a acestuia. De altfel, prin alin. (3) al aceluiași articol din Constituție se prevede că *„Atribuțiile prefectului se stabilesc potrivit legii“*. De asemenea, *„se consideră că stabilirea unui termen de decădere pentru introducerea acțiunii de către prefect la instanța de contencios administrativ, în scopul desființării actului pe care îl consideră ilegal, nu reprezintă o limitare a prerogativelor sale de tutelă administrativă, ci, dimpotrivă, reprezintă un stimulent și o garanție a examinării, cu celeritate, a actelor administrative emise de autoritățile publice locale, în vederea luării măsurilor legale de desființare a acelor acte date cu încălcarea dispozițiilor legii“*. Se mai precizează că numai prin stabilirea unor termene de decădere pentru introducerea acțiunii în contencios administrativ de către prefect se asigură stabilitatea raporturilor juridice izvorâte din aceste acte și, implicit, siguranța juridică a cetățenilor care sunt părți în aceste raporturi juridice. În final, se consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 111 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 18 aprilie 1996. Curtea constată că aceste prevederi legale au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22 din 26 mai 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 29 mai 1997. Această ordonanță a fost declarată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998. Întrucât, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, *„Deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor“*, iar conform art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie“*, Curtea urmează să se pronunțe,

prin prezenta decizie, asupra constituționalității prevederilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1991, republicată, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/1997.

Astfel dispozițiile art. 111 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1991, republicată, au următoarea redactare: *„(2) Cu 10 zile înaintea introducerii acțiunii, prefectul va solicita autorităților administrației publice locale și județene, cu motivarea necesară, să reanalizeze actul socotit ilegal, în vederea modificării sau, după caz, a revocării acestuia.“*

(3) Introducerea acțiunii de către prefect se face în termen de 30 de zile de la comunicarea actului, potrivit prevederilor art. 53 alin. (1) lit. h). Termenul de 30 de zile este termen de decădere. Acțiunea este scutită de taxa de timbru.“

Autorul excepției consideră că aceste texte încalcă prevederile art. 122 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora *„Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept“*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 111 alin. (2) și (3) din Legea nr. 69/1991, republicată, a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 122 alin. (4) din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 66 din 27 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 30 iunie 1999, respingându-se excepția de neconstituționalitate, s-a statuat că *„instituirea unui termen de decădere pentru introducerea acțiunii de către prefect la instanța de contencios administrativ nu înseamnă o adăugare la textul art. 122 alin. (4) din Constituție sau o încălcare a acestuia“*. De altfel, prin alin. (3) al aceluiași articol din Constituție se prevede că *„Atribuțiile prefectului se stabilesc potrivit legii“*. Prin aceeași decizie Curtea a constatat că *„stabilirea acestui termen de decădere nu constituie o limitare a prerogativelor sale de tutelă administrativă, ci, dimpotrivă, reprezintă un stimulent și o garanție a examinării cu celeritate a actelor administrative emise de autoritățile publice locale, în vederea luării măsurilor legale de desființare a celor date cu încălcarea dispozițiilor legii. Totodată este neîndoielnic că numai prin stabilirea unor termene de decădere pentru introducerea acțiunii în contencios administrativ de către prefect se asigură stabilitatea raporturilor juridice izvorâte din aceste acte și, implicit, siguranța juridică a cetățenilor care sunt părți în aceste raporturi juridice“*.

Deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, iar considerentele din Decizia nr. 66/1999 își păstrează valabilitatea și în acest caz, prezenta excepție de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

În ceea ce privește referirile autorului excepției la considerentele Deciziei nr. 137 din 7 decembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 2 februarie 1995, Curtea constată că acestea nu pot fi reținute, neavând relevanță în soluționarea excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), precum și al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) și (3) din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, republicată, excepție ridicată de prefectul județului Mureș în Dosarul nr. 3.119/2000 al Tribunalului Mureș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 23

din 23 ianuarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998

Florin Bucur Vasilescu	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constatin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comat” — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 5.772/1999 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă Constantin Marcu, comisar principal al Gărzii financiare centrale, pentru Garda financiară Constanța, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Gărzii Financiare Constanța solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată, considerând că nu sunt încălcate prevederile art. 41 alin. (1), (2) și (7), ale art. 134 alin. (2) lit. a) și nici cele ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, deoarece dispozițiile legale criticate, potrivit cărora documentele de proveniență trebuie să însoțească mărfurile, indiferent de locul în care se află, nu sunt de natură să îngreuească dreptul de proprietate garantat de Constituție prin art. 41 și 135 și, de asemenea, nici principiul libertății comerțului consacrat prin art. 134 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală. Aceste cerințe ale legii, a căror nerespectare constituie contravenție, au ca scop prevenirea evaziunii fiscale, iar nu dovedirea caracterului licit al averii, prezumat prin alin. (7) al art. 41 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, nu contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (1), (2) și (7), referitoare la protecția proprietății private, în art. 134 alin. (2) lit. a), referitoare la libertatea comerțului, și nici celor cuprinse în art. 135 alin. (1) și (6), referitoare la proprietate. Se mai susține că, potrivit alin. (8) al art. 41 din Constituție, „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”. Or, nerespectarea textului de lege criticat constituie contravenție, în condițiile stabilite prin această lege. Totodată se subliniază că obligația comercianților de a avea documente de proveniență care trebuie să însoțească mărfurile pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării nu are nici o legătură cu prezumția dobândirii licite a averii, scopul legiuitorului fiind de prevenire a evaziunii fiscale și de asigurare a respectării legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 5.772/1999, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126 din 29 august 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998.** Excepția a fost ridicată de recurenta petentă Societatea Comercială „Comat” — S.A. din Constanța în recursul declarat împotriva Sentinței civile

nr. 3.199 din 1 martie 1999 a Judecătoria Constanța, prin care a fost respinsă plângerea acesteia formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor al Gărzii financiare Constanța. Contravenienta a fost sancționată pentru că a transportat produse fără să prezinte documente de proveniență în condițiile legii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că acest text de lege îngreșește dreptul de proprietate privată, ocrotit de prevederile art. 41 alin. (1) și (2), precum și de cele ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție. Totodată se apreciază că se încalcă și prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului. În opinia autorului excepției, prin dispozițiile legale criticate se aduce atingere prezumției dobândirii licite a bunurilor, prevăzută în alin. (7) al art. 41 din Constituție și astfel se ajunge la „reinstaurarea unor prevederi ale Legii nr. 18/1968”. Pe de altă parte, se susține că bunurile nu au intrat în sfera comercializării și de aceea nu s-a adus nici o atingere intereselor populației, ocrotite prin dispozițiile Legii nr. 12/1990.

Tribunalul Constanța – Secția civilă, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că dispozițiile art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 nu încalcă principiul constituțional al ocrotirii egale a proprietății, prevăzută de art. 41 alin. (2), și nici prezumția caracterului licit al dobândirii averii, instituită prin art. 41 alin. (7) din Constituție. Se precizează că modificarea art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998 a urmărit prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, iar nu instituirea unei obligații a deținătorului bunurilor de a face dovada caracterului licit al dobândirii acestora, pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că invocarea încălcării art. 41 alin. (1) din Constituție în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite nu poate fi reținută, întrucât art. 41 alin. (1) din Constituție face parte din titlul II („Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale”), capitolul II („Drepturile și libertățile fundamentale”), fără a avea legătură cu comportamentul agenților economici, cărora legiuitorul are atributul de a le norma conduita, pentru protejarea populației. Se mai apreciază că nu poate fi reținut nici argumentul privind neconstituționalitatea art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 (modificat și completat prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998), în raport cu prevederile art. 41 alin. (7) din Constituție, întrucât textul de lege criticat nu are legătură cu confiscarea averii dobândite licit, caz în care caracterul licit al dobândirii se prezumă. În concluzie, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție,

ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126 din 29 august 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998. Aceste dispoziții au următorul conținut: „*Constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte: [...]*”

e) efectuarea de acte sau fapte de comerț cu bunuri a căror proveniență nu este dovedită, în condițiile legii. Documentele de proveniență vor însoți mărfurile, indiferent de locul în care acestea se află, pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării. Prin «documente de proveniență» se înțelege, după caz, factura fiscală, factura, avizul de însoțire a mărfii, documentele vamale, factura externă sau orice alte documente stabilite prin lege.»

În opinia autorului excepției acest text de lege îngreșește dreptul de proprietate privată, încălcând prevederile art. 41 alin. (1), (2) și (7) din Constituție, potrivit cărora: „*(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*”

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor. [...]

(7) Avera dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.»

Autorul excepției susține, de asemenea, că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”. De asemenea, consideră că acestea sunt contrare și dispozițiilor art. 135 alin. (1) din Constituție, care prevede că: „*Statul ocrotește proprietatea*”, precum și ale art. (6) al aceluiași articol, conform cărora „*Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă*”.

Examinând excepția, Curtea constată că sunt neîntemeiate, sub toate aspectele, criticile de neconstituționalitate, deoarece textul art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, nu instituie obligația deținătorului bunurilor de a dovedi caracterul licit al dobândirii acestora, ci obligația acestuia de a poseda documente de proveniență care să însoțească mărfurile pe timpul transportului, al depozitării sau al comercializării. Această obligație are ca scop prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, evaziune care dăunează și intereselor consumatorilor, a căror protejare constituie însuși scopul legii. Dispozițiile legale criticate nu au legătură cu confiscarea averii dobândite licit, caz în care caracterul licit al dobândirii bunului se prezumă. Totodată, potrivit art. 41 alin. (8) din Constituție, „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”, situație în care prezumția instituită prin alin. (7) al aceluiași articol este răsturnată, iar bunurile pot fi confiscate în condițiile legii. De asemenea, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1), invocate chiar de autorul excepției, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, iar potrivit art. 49 alin. (1) din Constituție „*Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, [...]*”. Prin urmare, restrângerea exercițiului unor drepturi, prin lege, în condițiile menționate, este conformă prevederilor constituționale, iar nu contrară acestora, scopul textului

de lege criticat fiind declarat de însuși titlul Legii nr. 12/1990, și anume protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite.

Curtea observă că prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție nu au nici o legătură cu dispozițiile legale criticate, deoarece nu se pune problema ocrotirii diferite, prin lege, a proprietății private în funcție de titular.

Referitor la criticile de neconstituționalitate privind încălcarea prin textul de lege criticat a prevederilor art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, Curtea constată că ocrotirea proprietății private, precum și „*inviolabilitatea*” acesteia sunt asigurate numai „*în condițiile legii*”, condiție respectată în speță.

Curtea reține că nu sunt încălcate nici prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât dispozițiile

art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, nu contravin obligației statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, și nici celei de a crea cadrul favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, ci, dimpotrivă, reprezintă tocmai dispoziții legale menite să asigure îndeplinirea acestei obligații, precum și a celei prevăzute în alin. (2) lit. f) din același text constituțional referitor la obligația statului de a asigura „[...] *crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții*”, verificarea documentelor de proveniență a mărfurilor având și acest rol. Totodată Curtea observă că aceste prevederi constituționale nu se referă la conduita persoanelor în efectuarea diferitelor acte sau fapte de comerț.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 126/1998, excepție ridicată de Societatea Comercială „COMAT” — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 5.772/1999 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 ianuarie 2001.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. **Florin Bucur Vasilescu**

Întrucât domnul judecător Florin Bucur Vasilescu, președintele completului de judecată, se află în concediu, în locul său semnează, în temeiul art. 261 din Codul de procedură civilă,

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 39

din 6 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 pentru modificarea și completarea Decretului nr. 247/1977 cu privire la încadrarea cadrelor militare permanente în grupele I, II sau III de muncă, precum și a celor ale art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului

nr. 82/1999 pentru modificarea și completarea Decretului nr. 247/1977 cu privire la încadrarea cadrelor militare permanente în grupele I, II sau III de muncă, precum și a celor ale art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului, excepție ridicată de Emil Cămărășan în Dosarul nr. 3.936/2000 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc autorul excepției, precum și celelalte părți: Ministerul de Interne și Inspectoratul Județean de Poliție Maramureș. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 150 alin. (1), solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.936/2000, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 pentru modificarea și completarea Decretului nr. 247/1977 cu privire la încadrarea cadrelor militare permanente în grupele I, II sau III de muncă, precum și a celor ale art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului.** Excepția a fost ridicată de Emil Cămărășan într-o acțiune în contencios administrativ, formulată împotriva Ministerului de Interne.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că pentru perioada 1966—1981 în care a fost ofițer de miliție, desfășurând activități care se încadrează în grupa I de muncă, Ministerul de Interne refuză să îi elibereze o adeverință pentru atestarea acestui fapt, considerând că dispozițiile Decretului-lege nr. 68/1990 vizează domeniul general și nu sunt aplicabile cadrelor militare. Se consideră că dispozițiile legale criticate, având vicii de redactare, dau posibilitatea unui tratament juridic discriminatoriu, ceea ce contravine principiului egalității consacrat la art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor constituționale ale art. 150 alin. (1). Se mai arată că „beneficiul prevăzut la art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 trebuie să profite și cadrelor militare, în activitate sau nu după anul 1969, iar în ceea ce privește art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999, acesta ar urma să fie mai clar redactat pentru a se corobora cu prevederile art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990“.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este întemeiată, deoarece dispozițiile art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 contravin prevederilor constituționale invocate, prin faptul că recunosc dreptul de încadrare în grupele I și II de muncă „doar în favoarea unor categorii de cetățeni, nu și în favoarea altora, care se află în aceeași situație“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este întemeiată. În acest sens se arată că, „În concordanță cu prevederile generale cuprinse în art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990, care stabilesc că încadrarea în grupele I și II de muncă se aplică «pe întreaga perioadă» cât cei în cauză «au lucrat la locurile de muncă și activitățile respective», în art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 s-a cuprins un text similar“. Se consideră că aceste texte se aplică „tuturor persoanelor care beneficiază de prevederile Decretului-lege nr. 68/1990 și respectiv ale Ordonanței Guvernului nr. 82/1999, în caz contrar creându-se discriminări care ar încălca principiul egalității cetățenilor în fața legii consacrat de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție“. Se invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 87/1999.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 pentru modificarea și completarea Decretului nr. 247/1977 cu privire la încadrarea cadrelor militare permanente în grupele I, II sau III de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 31 august 1999, precum și cele ale art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 9 februarie 1990.

Aceste texte de lege au următorul cuprins:

— Art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999: „*Încadrarea în grupele I sau II de muncă se face pentru întreaga perioadă desfășurată în locurile de muncă și activitățile stabilite pentru fiecare categorie profesională.*“;

— Art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990: „*Personalul de la locurile de muncă și activitățile care, potrivit reglementărilor existente până în anul 1969 și după aceea, erau prevăzute să fie încadrate în grupele I și II de muncă beneficiază de acest drept pe întreaga perioadă cât au lucrat la locurile de muncă și activitățile respective.*“

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 150 alin. (1), care prevăd:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

— Art. 150 alin. (1): „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999, Curtea reține că acestea nu instituie nici un tratament discriminatoriu persoanelor care au lucrat la locurile de muncă sau au desfășurat activități prevăzute să fie încadrate în grupele I sau II de muncă, prevăzând încadrarea în grupele respective de muncă, pe întreaga perioadă desfășurată în asemenea locuri de muncă sau activități, indiferent de data la care au încetat să mai activeze în acele locuri de muncă sau activități. Deoarece aceste dispoziții legale nu încălcă prevederile constituționale invocate, excepția este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990, Curtea constată că acest text de lege reglementează dreptul la recunoașterea vechimii în grupele I și II de muncă pe întreaga perioadă în care a fost încadrat la locurile de muncă sau în activitățile din aceste grupe doar personalului care și la data intrării în vigoare a decretului-lege era încadrat la asemenea locuri de muncă sau activități. Asupra acestui text de lege Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 87 din 1 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 26 iulie 1999, statuând că este neconstituțional „în măsura în care

se aplică numai persoanelor de la locurile de muncă și activitățile care, potrivit reglementărilor existente până în anul 1969 și după aceea, erau prevăzute să fie încadrate în grupele I și II de muncă, nu și celor care au fost încadrate în asemenea locuri de muncă sau activități anterior datei intrării în vigoare a actului normativ respectiv“.

În ceea ce privește susținerea că dispozițiile art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 nu ar mai fi în vigoare, potrivit prevederilor art. 150 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională a reținut prin aceeași decizie că aceste dispoziții legale „nu sunt neconstituționale pentru că au recunoscut beneficiul acestor drepturi, ci pentru faptul că îl recunosc doar în favoarea unor categorii de cetățeni, nu și în favoarea altora care, realmente, se află în aceeași situație. În cazul în care s-ar considera că dis-

pozițiile Decretului-lege nr. 68/1990 sunt abrogate prin efectul art. 150 alin. (1) din Constituție ar fi private și acele categorii de cetățeni pentru care textul de lege criticat a recunoscut beneficiul drepturilor câștigate prin activitatea desfășurată în condiții deosebite“.

Aceste considerente sunt valabile și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

În consecință, având în vedere prevederile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, rezultă că, în temeiul alin. (6) din același articol, excepția de neconstituționalitate a art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Ordonanța Guvernului nr. 82/1999 pentru modificarea și completarea Decretului nr. 247/1977 cu privire la încadrarea cadrelor militare permanente în grupele I, II sau III de muncă, excepție ridicată de Emil Cămărășan în Dosarul nr. 3.936/2000 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială și de contencios administrativ.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

ORDIN

de punere în aplicare a Regulamentului pentru modificarea anexei la Regulamentul privind stabilirea și perceperea tarifelor pentru procedurile și serviciile prevăzute de Legea concurenței nr. 21/1996 și de regulamentele emise pentru aplicarea acesteia

Președintele Consiliului Concurenței,

în baza Decretului nr. 316/1996 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (4) lit. f), ale art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996,

emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma aprobării în plenul Consiliului Concurenței și avizului Consiliului Legislativ se pune în aplicare Regulamentul pentru modificarea anexei la Regulamentul privind stabilirea și perceperea tarifelor pentru procedurile și serviciile prevăzute de Legea concurenței nr. 21/1996 și de regulamentele emise pentru aplicarea acesteia.

Art. 2. — Compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prin grija Secretariatului general prezentul ordin și regulamentul vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI CONCURENȚEI,
VIOREL MUNTEANU

București, 20 februarie 2001.

Nr. 14.

REGULAMENT

pentru modificarea anexei la Regulamentul privind stabilirea și perceperea tarifelor pentru procedurile și serviciile prevăzute de Legea concurenței nr. 21/1996 și de regulamentele emise pentru aplicarea acesteia

În temeiul art. 28 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996,

Consiliul Concurenței adoptă prezentul regulament.

Art. I. — Anexa la Regulamentul privind stabilirea și perceperea tarifelor pentru procedurile și serviciile prevăzute de Legea concurenței nr. 21/1996 și de regulamentele emise pentru aplicarea acesteia, publi-

cat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 bis din 9 iunie 1997, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezentul regulament.

„ANEXĂ

TARIFELE

instituite conform prevederilor art. 33 alin. (5) din Legea concurenței nr. 21/1996

Nr. crt.	Denumirea tarifului	Tariful (lei)
1.	Tarif privind notificări pentru concentrări	17.000.000
2.	Tarif privind notificări pentru obținerea beneficiului încadrării în categoriile exceptate	4.500.000
3.	Tarif privind solicitări de dispensă pentru exceptări individuale	9.000.000
4.	Tarif privind certificarea neintervenției	1.500.000
5.	Tarif privind accesul la documentație	500.000
6.	Tarif privind eliberarea de copii sau extrase:	
	• format A4/față	2.500
	• format A4/față-verso	4.000
	• format A3/față	6.000
	• format A3/față-verso	10.000“

Art. II. — Tarifele prevăzute în anexa la prezentul regulament se aplică pentru cererile înregistrate începând cu

prima zi lucrătoare următoare datei publicării acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

TARIFELE
aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în
Monitorul Oficial al României, începând cu data de 1 ianuarie 2001

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- ordine ale ministrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de legea fundamentală în art. 78, 99, 107 și 145 320.000 lei/pagină de manuscris
- deciziile pronunțate de secțiile unite ale Curții Supreme de Justiție 320.000 lei/pagină de manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A III-A

- pierderi de acte, sigilii, ștampile, formulare fiscale, acțiuni, pașapoarte, certificate de înregistrare fiscală, alte acte prevăzute de lege, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 75.000 lei/act
- publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin 395.000 lei/act
- acte procedurale ale instanțelor judecătorești, a căror publicare este prevăzută de lege 395.000 lei/act
- extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 650.000 lei/anunț
- concursuri pentru ocuparea de posturi didactice în învățământul superior 1.500 lei/cuvânt
- anunțuri privind examenul de capacitate pentru magistrați, precum și pentru locurile vacante de notari publici 1.500 lei/cuvânt
- publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 395.000 lei/act
- alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 1.500 lei/cuvânt
- publicații cu prezentare tabelară 30.000/rând

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A IV-A

- publicarea încheierilor judecătorului delegat la înmatricularea societăților comerciale, precum și a altor sentințe prevăzute de lege 450.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea prospectului de emisiune, a proiectului de fuziune sau divizare 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea actului constitutiv al societății comerciale (statut și contract de societate), integral sau în extras 590.000 lei/pagină de manuscris
- bilanțuri și conturi de profit și pierderi (anunțuri-extras) 677.000 lei/anunț
- bilanțuri ale băncilor 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicații cu prezentare tabelară 30.000 lei/rând
- acte adiționale 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea dispozitivului sentinței definitive de excludere (S.N.C., S.C.S., S.R.L.), precum și pentru anularea societății comerciale 245.000 lei/anunț
- alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege (somații, convocări de adunări generale, hotărâri ale adunărilor generale, acte de numire a lichidatorilor, darea de seamă a lichidatorilor, raportul cenzorilor în caz de lichidare etc.) 590.000 lei/pagină de manuscris
- publicarea hotărârilor de admitere a înregistrării partidelor politice, precum și a listei cuprinzând donatorii și donațiile pentru partidele politice 590.000 lei/pagină de manuscris
- alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 590.000 lei/pagină de manuscris

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA A V-A

- publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat.

Tarifele de publicare cuprind taxa pe valoarea adăugată în cotă de 19%.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro